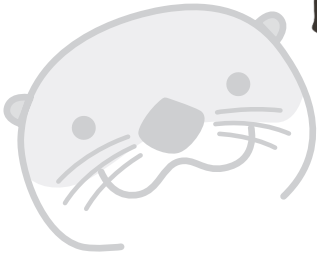

ต้องขอ
แต่งงาน
กับผู้ชาย
เจ็ดคน
เนี่ยนะ!

4

必须向七个男人求婚怎么破!

龙柒

ทลงซี

เขียน

More Chinese

แปล

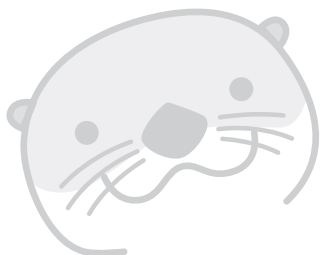

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✉ @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำแนะนำสำนักพิมพ์

ความสัมพันธ์ของฉู่มู่วีนในตอนนี้เรียกว่าอีนุงตุงนังไปหมด ยังพิชิตใจจอมมารคนหนึ่งไม่สำเร็จ ก็มีเหตุให้ต้องย้ายซ้ายย้ายขวาไปกินอยู่กับจอมมารอีกคน แถมระหว่างนั้นก็ต้องเลี้ยงดูจอมมารอีกคนไปด้วย เรียกได้ว่าเป็นหนุ่มฮือตที่หัวกระไดไม่เคยแห้งเลยทีเดียว

แต่อย่างไรท่านประธานฉู่ของเรา ก็กลัวจะบรรลุป่าหมายแล้ว แม้จะมีเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้นตลอด แถมยังชอบผันแปรแปลกๆ ซึ่งความผันเหล่านี้ ก็ดูเหมือนจะเป็นความจริงมากขึ้นเรื่อยๆ หรือว่าจะเกี่ยวข้ออะไรกับอดีตที่ฉู่มู่วีนอยากรู้มาโดยตลอดกันแน่ แล้วทำไมเขาถึงผันถึงเหล่าจอมมารผู้ชั่วร้ายในวัยเด็กได้ล่ะ มาตามหาคำตอบในเล่มสุดท้ายนี้ไปด้วยกันค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

ທດສະຍານ

บทที่ 206

คำโบราณว่าไว้ อยู่ห่างกันช่วงสั้นๆ เมื่อพบกันอีกครั้ง ก็จะมีรักกันมากกว่าตอนที่เพิ่งแต่งงาน

จวินมัวกับฉู่มู่อวี่นต้องแยกจากกันนานหลายวันขนาดนี้ แน่แน่นอนว่าพอได้พบกันอีกครั้งย่อมต้องแสดงความสนิทสนมกันอย่างเร้าร้อน

แต่เย่หานน้อยกลับยืนอยู่ข้างนอกทั้งคืน

ฤดูหนาวในเดือนสิบสองมีหิมะตกหนัก เป็นช่วงเวลาที่หนาวเหน็บจนตัวลั่น เย่หานน้อยสวมเสื้อคลุมบาง ๆ เพียงตัวเดียว ยืนโดดเดี่ยวราวกับต้นสนตระหง่าน ขณะนั้นบนไหล่ทั้งสองข้างมีหิมะอยู่เต็มไปหมด หิมะสีขาวตัดกับสีดำราวกับน้ำหมึก สีหน้าเย่หานเผยให้เห็นถึงความเหน็บหนาวและเดียวดายในใจเขา

แต่ในห้องกลับเร้าร้อนดังเปลวเพลิง แสงไฟสีเหลืองสาดส่องออกมายังระเบียงด้านหน้าที่อยู่ใต้แสงจันทร์ ทำให้ดูงดงามยิ่งนัก

ความจริงห้องนี้เก็บเสียงได้ดีมาก ถึงแม้จะมีกำแพงกันเพียงชั้นเดียว แต่กลับไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย

แต่เย่หานน้อยกลับเหมือนได้ยินเสียงหอบอย่างเฝ้าฝันของชายที่ปล่อยกายปล่อยใจ เป็นเสียงที่แสดงความรักตามธรรมชาติอย่างแท้จริง บ่งบอกถึงความรักและความเสน่หาอันแสนลึกซึ้ง

สำหรับเย่หานน้อยแล้ว คินที่ฉู่มู่อวี่นมาเหมือนดังความฝัน เป็นฝันดีในตอนแรกที่กลับกลายเป็นฝันร้ายในภายหลัง

ถ้าไม่มีคืนนั้น เขาก็ไม่มีทางรู้ว่าอามูที่มัวเมาในรักอย่างลึกซึ้งจะมีท่าทีอย่างไร

หากไม่มีคืนนั้น เขาก็ไม่มีทางรู้ว่าอามูรักจวินมัวมากขนาดไหน

ถ้าหากไม่มีคืนนั้น เขาก็ไม่มีทางเป็นอย่างตอนที่ที่เฝ้าปรารภนา หวังว่าจะมีสักวันที่อามูจะปฏิบัติกับตนแบบนี้บ้าง...

ความจริง เมื่อได้ลองแล้วครั้งหนึ่ง ก็อยากจะมีครั้งที่สอง พอมีครั้งที่สอง ก็อยากจะมีครั้งที่สาม

คนเราเป็นสิ่งมีชีวิตที่อยู่ด้วยความปรารถนากันทั้งนั้น ความหิวและกระหายทำให้เกิดความต้องการขึ้นอยู่ตลอด ยิ่งแผดเผา ยิ่งรุนแรง ยิ่งลุกโชนก็ยิ่งส่องสว่าง แล้วจะดับได้อย่างไร

เย่เจี้ยนหนาน [เจ้าห่มเทเพื่อเขาขนาดนี้ แต่จะยอมให้เขาไปครองคู่กับคนอื่นอย่างนั้นรี]

เย่หนานน้อย [...]

เย่เจี้ยนหนาน [เขาไม่มีวันรับรักเจ้า และจวินมัวก็ไม่มีทางให้อภัยเจ้า]

[เจ้าจะยอมจากไปแบบนี้รี]

เย่เจี้ยนหนานยิ้มออกมาบางๆ [...เจ้าเจอเขาก่อนแท้ๆ]

เย่เจี้ยนหนานพูดกับเขามากมายหลายสิ่ง แต่ประโยคสุดท้ายคือฟางเส้นสุดท้ายจริงๆ ทำให้อารมณ์ของเย่หนานน้อยสับสนวุ่นวายไปหมด

นั่นสิ เขาเจออามูก่อนแท้ๆ...แต่ทำไมสุดท้ายถึงจบด้วยการที่เขาเป็นคนนอก

เย่เจี้ยนหนานที่มีกลอุบายเต็มหัว ย่อมไม่มีทางพลาดโอกาสนี้แน่ [แดนนอสุรา ไกล่จะเปิดแล้ว ครั้งนี้สามารถให้ข้าช่วยหลอมรวมแทนเจ้าได้]

[แบบนี้เจ้าก็จะสามารถเห็นความทรงจำของข้าได้แล้ว]

[เสี่ยวหนาน ไม่ต้องกังวล ข้าคือเจ้า และเจ้า...ก็คือข้าเช่นกัน]

[พวกเราทั้งคู่...รักชายผู้นั้นอย่างสุดหัวใจ]

ถึงแม้จะหลอมยาคืนวิญญูณสำเร็จ แต่ร่างกายของจุ่มู่อวินยังไม่ค่อยดี จวินมัวจึงบำรุงร่างกายให้เขาก่อน ผ่านไปครึ่งเดือนร่างกายก็ฟื้นฟูขึ้นมา

ถึงแม้พลังปราณจะยังห่างไกลจากตอนที่สภาพร่างกายเขาสมบูรณ์มาก แต่ก็

ไม่ได้อ่อนแอเหมือนกับก่อนหน้านี้ที่แคลมพัดก็ปลิวแล้ว

สำหรับเรื่องที่ย่หานน้อย 'โตขึ้นในคืนเดียว' ก็อธิบายได้ไม่ยาก

เดิมทีก็อาศัยไข่มุนั้นเพื่อกักขังดวงวิญญาณ ขอแค่เริ่มฝึกฝนก็จะสามารถเติบโตขึ้นได้อย่างรวดเร็ว ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ใช่เด็กกอยอยู่แล้ว

เมื่อจวินมั่วกลับมา ถึงแม้ย่หานน้อยจะไม่ได้ยับยั้ง เย่เจี้ยนหนานก็ไม่ได้ออกมาสร้างเรื่องวุ่นวาย แต่กลับใช้ชีวิตผ่านไปวัน ๆ อย่างสงบ

เหมือนทุกอย่างเดินไปตามทิศทางที่กำหนดไว้ อีกไม่กี่วันก็จะถึงวันที่ต้องหลอมรวมกับแดนอสุราอีกครั้ง

ฉู่มู่อวี่นพูดกับย่หานน้อยว่า “เดี่ยวข้าช่วยเจ้าเอง”

ย่หานน้อยปฏิเสธ “ไม่เป็นไร ข้าจัดการเองได้”

หลายวันมานี้ฉู่มู่อวี่นจิตใจหลบหน้าเขาตลอด เพื่อให้อารมณ์ของเขาเย็นลง ฉู่มู่อวี่นพูดว่า “ร่างกายของข้าแข็งแรงขึ้นแล้ว อีกไม่กี่วันพอออกจากที่นี่เจ้าก็จะมีอาหารแล้ว”

ย่หานน้อยพูดขึ้น “อาหมู่ ไม่ต้องสนใจข้าแล้ว อยู่กับจวินมั่วให้ดี”

เขาพูดแบบนี้ ฉู่มู่อวี่นก็ขมวดคิ้วจับ

แต่ย่หานน้อยกลับไม่มองอีกฝ่ายอีก เขาหันหลังแล้วเดินจากไปเงียบ ๆ

ฉู่มู่อวี่นรู้ดีอยู่แก่ใจ สุดท้ายย่หานน้อยก็ต้องกลายเป็นเย่เจี้ยนหนาน ถึงอย่างไรพวกเขาก็เป็นคนคนเดียวกันมาตั้งแต่ต้น

ในเมื่อย่หานน้อยยืนยันว่าจะรับมือเอง ฉู่มู่อวี่นก็ไม่สามารถไปก้าวกายได้แต่ทนมองดูเขาทรมานทั้งคืน วันรุ่งขึ้นย่หานน้อยเหวี่ยงเปียกโชกราวกับคนอาบน้ำ แต่พอเขาลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง ดวงตาสีดำแจ่มใสคู่นั้นก็เปล่งประกายวาววับ ความชั่วร้ายอันแข็งแกร่งปะทุออกมา

ฉู่มู่อวี่นมองเขาตาไม่กะพริบ

ย่หานน้อยหลับตา ใบหน้าซีดขาวอย่างผิดปกติ “เจ้าไม่ได้ชอบจวินมั่ว”

ฉู่มู่อวี่นไม่ปริปากพูดอะไรเลย แต่สีหน้ากลับเย็นชาเป็นอย่างมาก “อย่าลืมสัญญาของเรา”

ย่หานน้อยดึงมือของเขา

ฉู่มู่อวี่นมองอีกฝ่ายอย่างเย็นชา

เด็กหนุ่มได้สลัดความเป็นเด็กและความอ่อนแอออกไปแล้ว แต่ก็ยังห่างไกลจากจอมเผด็จการคนนั้นมาก ดวงตาคู่นั้นจ้องมองฉู่มู่อวิน แล้วพูดด้วยเสียงแหบพร่าว่า “เจ้ากำลังทำอะไรอยู่กันแน่”

ฉู่มู่อวินปล้นยกยิ้มให้ แต่กลับไม่ได้พูดอะไรสักคำ

ทุกอย่างเตรียมพร้อมไว้หมดแล้ว รวมถึงร่างกายของหญิงชู้วีนด้วย เย่เจี้ยนหานเอาเขาไปไว้ในถ้ำที่ซึ่งหลังเสวียน

ดวงวิญญาณของหญิงชู้วีนยังอยู่ เพราะเย่เจี้ยนหานเอาเสวียนวิญญาณของหลังเสวียนใส่กลับเข้าไปหลอมรวมอีกครั้ง

ร่างที่สอดคลองกันพร้อมแล้ว รอแค่ยาคืนวิญญาณเท่านั้น

ในที่สุดฉู่มู่อวินกับจวินมั่วก็ออกจากป่าไฟ ตอนเช้ามายังเป็นหน้าร้อน ตอนออกมากลับเป็นฤดูใบไม้ผลิอันแสนอบอุ่นที่มีดอกไม้แบ่งบาน ฤดูใบไม้ร่วงกับฤดูหนาวได้ล่องเลยไปแล้ว

จวินมั่วเปลี่ยนไปใส่ชุดที่บางเบาแต่เรียบหรูดูสง่างาม ทับด้วยเสื้อคลุมขนสัตว์ตัวยาว ปกคอเสื้อสีเขียวอ่อนขับให้ผิวดูขาวกระจ่าง ใบหน้าอันแสงงดงาม เต็มไปด้วยรอยยิ้ม ราวกับทะเลสาบที่น้ำแข็งละลายในตอนต้นของฤดูใบไม้ผลิ ซึ่งสะท้อนเพียงภาพของคนตรงหน้าเท่านั้น

เย่หานน้อยตามอยู่ข้างหลัง ยิงมองนัยน์ตาสีดำก็ยิ่งเข้มข้น

เจ้านะ เข้าหาอย่างโง่เขลา แม้แต่เงาเขาก็ยังชี้แจงจ้อเลย

ในเมื่อเขาไม่มีใจให้ แล้วจะไปสนใจว่าเขาคิดอย่างไรทำไม แค่ตามอยู่ข้างๆ ก็พอ

ในเมื่อเขาชอบเล่นละคร ก็ให้เขาเล่นละครกับเจ้าไปตลอดชีวิตไม่ดีกว่ารี

ฉู่มู่อวินและจวินมั่วพูดคุยกัน

“ข้าไม่คิดมาก่อนเลยว่าจะมียาที่มหัศจรรย์แบบนี้อยู่ด้วย ถ้าชู้วีนฟื้นคืนชีพกลับมา ชีวิตข้าก็คงไม่มีเรื่องให้ต้องกังวลอีกแล้ว

“อามั่ว ชอบคุณเจ้ามากจริงๆ นะ”

จวินมั่วตอบว่า “จะต้องเกรงใจทำไม ของของข้าก็คือของของเจ้า เรื่องที่เจ้าอยากทำก็คือเรื่องที่ข้าอยากทำ”

มุมปากของฉู่มู่อวินยกขึ้น รอยยิ้มกดลึก “ได้เจอกับเจ้านี่ดีจริงๆ”

จวินมั่วออกแรงบีบมือของเขาเบาๆ ด้วยใบหน้าที่ “อามู๋ ข้าต้องเป็น
คนพูดคำนี้ต่างหาก”

ไม่นานก็มาถึงจุดมุ่งหมาย

หลังชู้วอินถูกเซ่เซ้งเพื่อเก็บรักษาร่างกายเอาไว้อย่างดี จวินมั่วมองดูด้วยความ
เย็นชา นัยน์ตาสีเงินวาววับ แต่กลับไม่ได้พูดอะไร

ฉู่มู่อวี่นยกมือขึ้นละลายพื่นน้ำแข็ง เขามองหลังชู้วอินแล้วถอนหายใจ
เล็กน้อย “ข้าได้แต่หวังว่าเจ้าจะรอดพ้นจากคราวเคราะห์ในครั้งนี้”

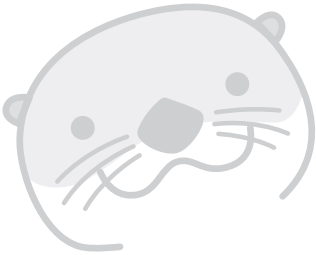
“อามั่ว เดียวข้าลงมือเอง” ฉู่มู่อวี่นยื่นมือไปหาจวินมั่ว

จวินมั่วไม่ขยับ

ทันใดนั้น เงามรังสีแดงก็ค่อยๆ ปรากฏกายออกมา

เซี่ยเซี่ยนหลานกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า “จวินมั่ว เจ้าโดนหลอกแล้ว”

ทันทีที่พูดคำนี้ออกมา เขาก็หันไปมองฉู่มู่อวี่น แล้วค่อยๆ เอ่ยว่า “หมา
เฝ้าบ้านของสำนักหลังอวี่น เพื่อหลังชู้วอินแล้ว เจ้าสามารถทำได้ทุกอย่างจริงๆ!”

บทที่ 207

อุ้มอ้วนบริดา เชี่ยเขียนหลานมาผิดจ้งหะเสียจริง

เขาน่าจะเฝ้ารออยู่ที่นั่นนานแล้ว ถึงอย่างไรเหตุการณ์นั้นก็เกิดขึ้นที่พระราชวังวันเซียง ซึ่งมีเวลาพอให้เขาไปตรวจสอบทุกอย่างหลังจากเกิดเรื่อง

อุ้มอ้วนไม่ได้ตั้งใจปิดบังตัวตนของหลิงมู่ เพียงแต่สร้างเรื่องเพื่อเติมช่องว่างก่อนที่จะเจอกับหลิงเสวียน ดังนั้นถึงแม้จะตรวจสอบอย่างละเอียด เชี่ยเขียนหลานก็ไม่มีทางมองว่าหลิงมู่เป็นคนเดียวกับเลิ่นอ้วนเหมือนแยจ้ยันหานแน่

แต่แค่เรื่องพัวพันระหว่างหลิงมู่ หลิงชู่อ้วน และหลิงเสวียนนั้นน่าสนใจมาก เชี่ยเขียนหลานจะพลาดโอกาสดี ๆ แบบนี้ไปได้อย่างไร

จวินมั่วนั้นสงบนิ่งอยู่ตลอด สงบนิ่งจนน่าแปลกใจ

เชี่ยเขียนหลานยิ้มเยาะแล้วพูดขึ้นว่า

“เพื่อให้หลิงชู่อ้วนฟื้นคืนชีพ ต่อให้ต้องเป็นหมาตัวหนึ่งของเขาเจ้าก็ยินยอมด้วยความเต็มใจ ถึงแม้เขาจะตายไปแล้วเจ้าก็ไม่ยอม และคิดหาวิธีทำให้เขาคืนชีพถึงขนาดที่ต้องใช้ตัวเองมาล่อลวงจวินมั่วเลยหรือ

“เจ้าวางแผนมาตั้งแต่แรกแล้วใช่หรือไม่ เพราะเจ้าเห็นว่าจวินมั่วมีพรสวรรค์ในการหลอมยา ก็เลยเข้าไปยังดินแดนลี้ลับเพื่อตามหาตำราหลอมยาชั้นสูง” เขาพูดพลางหัวเราะออกมาเบา ๆ ในดวงตามีความเกลียดชังวาบผ่าน “นี่ไม่ถึงแม้แต่ข้าเองก็อยู่ในแผนการของเจ้าด้วย แกล้งทำเป็นรักกับจวินมั่วอย่างลึกซึ้งแล้วยังแสวงหิงเลิ่นอ้วน ไม่เพียงขโมยตำราหลอมยาชั้นสูงสำเร็จ ยังจับจวินมั่ว

ได้อยู่หมัด แผนการนี้ช่างไร้ที่ติจริงๆ!”

เซี่ยเซี่ยนหลานพูดเรื่องทั้งหมดออกมา แต่ฉู่มู่อวินกลับไม่ได้ลนลานเลย
แม้แต่น้อย

เขามีาศินวิญญานแล้ว เรื่องอื่นเขาไม่สนใจ กระดากจะไม่อาจห่อไฟ เขา
เดาได้อยู่แล้วว่าคงปิดบังเรื่องเหล่านี้ไว้ได้ไม่นาน

ตอนที่ฉู่มู่อวินเริ่มเคลื่อนไหว จวินมั่วที่เฝ้าอยู่ตลอดกลับพูดกับเซี่ย-
เซี่ยนหลานว่า “พูดจบแล้วรี”

เซี่ยเซี่ยนหลานหนึ่งไปอย่างเห็นได้ชัด

จวินมั่วพูดขึ้นว่า “พูดจบแล้วก็ไล่หัวไป”

ทันใดนั้นเซี่ยเซี่ยนหลานก็หรีดาและกล่าวว่า “เจ้าคิดว่าข้าโกหกเจ้าอยู่
อย่างนั้นรี”

จวินมั่วหลบตา ก่อนยกยิ้มมุมปากออกมา ใบหน้าเต็มไปด้วยความ
เหยียดหยาม

เซี่ยเซี่ยนหลานถูกยั่วจนโมโหแล้ว “ทำไมข้าต้องโกหกเจ้าด้วย เจ้าลงไป
ตรวจสอบเรื่องพวกนี้เดี๋ยวก็รู้”

จวินมั่วพูดว่า “ข้าเชื่ออาму”

เซี่ยเซี่ยนหลานตวาด “เลอะเทอะ!”

แต่จวินมั่วกลับไม่ได้หวั่นไหว เขามองเซี่ยเซี่ยนหลานนิ่งๆ แววตาค่อยๆ
เย็นชา น้ำเสียงก็เยือกเย็น “หรือเจ้าอยากมีเรื่อง”

เซี่ยเซี่ยนหลานยิ้มเยาะ ก่อนสะบัดแขนเสื้อแล้วเดินจากไป

ภายใต้สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงเป็นเลวร้ายอย่างกะทันหันเช่นนี้ ทำให้ผู้คน
ตกตะลึงมากจริงๆ

ซีโร่น้อย ((◯ ◦ ◯) ว้าว! มารเกียจคร้านน้อยสุดยอดเลย!

แต่ฉู่มู่อวินกลับจับจุดผิดปกติได้อย่างรวดเร็ว

ซีโร่ [ไม่คิดว่ามารเกียจคร้านจะเชื่อใจคุณขนาดนี้]

ฉู่มู่อวิน [...] เชื่อใจ? กลัวว่าจะหลอกตัวเองเสียมากกว่า

เซี่ยเซี่ยนหลานจากไปแล้ว จวินมั่วมองฉู่มู่อวินด้วยแววตาเหมือนเดิม
ราวกับไม่ได้คิดมากเลยแม้แต่นิดเดียว “อาму?”

จู่จู่จู่จู่ได้สติกลับมา สีหน้าดูไม่ค่อยสบายใจ “อามั๋ว เมื่อก็...”

จวินมั่วขยับเข้ามาใกล้ แล้วจวบลงบนหน้าผากของเขา “เซี่ยเซี่ยนหลาน มีเจตนาร้าย จงใจยั่วยุ เจ้าไม่ต้องคิดมากหรอก”

จู่จู่จู่จู่ชะงัก ริมฝีปากที่สัมผัสลงบนหน้าผากของเขานั้นเย็นมาก แตกต่างจากคำพูดที่อบอุ่นเป็นที่สุด

จู่จู่จู่จู่หลุบตาลงเล็กน้อย “ข้ากลัวว่าเจ้าจะคิดมาก”

จวินมั่วยิ้มออกมาบางๆ “ข้าไม่คิดมากหรอก ผ่านเรื่องราวมากมายขนาดนี้ ถ้าข้าถูกคนอื่นยั่วยุง่าย ๆ อีก ก็เป็นคนที่ใช้ไม่ได้แล้ว”

จู่จู่จู่จู่กระซิบเบาๆ ว่า “เช่นนั้นก็ดี”

จวินมั่วพูดว่า “อืม เจ้ารีบเอายาให้เขากินเถอะ”

ระหว่างพูด จวินมั่วก็เอายาคินวิญญาณออกมา

เมื่อยาทรงกลมมันวาวขนาดเท่าเล็บมือเรืองแสงจางๆ แค่มองด้วยตาที่รู้ว่านี่คือยาวิเศษ

จู่จู่จู่จู่มองแวบเดียวก็รู้แล้วว่านี่คือยาคินวิญญาณ ไม่ใช่ของปลอมแน่นอน ดังนั้น...นี่แปลว่าจวินมั่วเชื่อใจเขาและไม่ได้คิดมากจริงหรือ ไม่น่าง่ายขนาดนั้น รอดูไปเรื่อยๆ ก็แล้วกัน เรื่องสำคัญในยามนี้คือการทำให้หลังซู่จวินฟื้นคืนชีพขึ้นมาต่างหาก

จู่จู่จู่จู่รับยามาป้อนให้หลังซู่จวินอย่างไม่ลังเล

ขณะเดียวกัน เย่เจี้ยนหนานก็ปล่อยวิญญาณของหลังซู่จวินออกมา

จวินมั่วมองทางเย่เจี้ยนหนานคล้ายเป็นภาพลวงตา

เย่เจี้ยนหนานยิ้มให้เขาบางๆ

จู่จู่จู่จู่ขมวดคิ้วน้อยๆ รู้สึกสงสัยในใจ แต่ก็ไม่ได้กังวลอะไร

เขาพิชิตใจมารเกียจคร้านกับมารตะกละสำเร็จแล้ว ถึงแม้จะมีเรื่องไม่คาดคิดเกิดขึ้นจริง ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคมากมาย แต่ต้องตายอีกรอบเท่านั้น

จู่จู่จู่จู่ป้อนยาคินวิญญาณให้หลังซู่จวิน ยาเม็ดนี้ช่างมหัศจรรย์จริง ๆ พอเข้าปากก็ละลายทันที หลังจากนั้นก็เปล่งแสงเจิดจ้า เห็นได้ว่ายาเม็ดนั้นกลายเป็นลำแสงไหลเวียนในร่างกาย แล้วกระจายออกไปทุกทิศทุกทาง กลายเป็นเส้นบางๆ ที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า หลังจากเข้าสู่ร่างกายหมดแล้ว ก็กลายเป็น

ตาข่ายหนาแน่นขนาดใหญ่ ที่รวบดึงดูทุกอย่างมารวมตัวกันอย่างรวดเร็ว หากสามารถมองเห็นวิญญาณได้ ก็จะทำให้เห็นว่าวิญญาณที่ลอยอยู่อย่างมึนงงกลางอากาศถูกดูดเข้าไปในร่างนั้นอย่างไม่สามารถควบคุมได้...

หลังจากแสงสว่างจ้าจางหายไป ร่างกายที่เย็นเฉียบก็อุ่นขึ้นมาบ้างแล้ว ฉู่มู่อวี่นใช้มือลองจับชีพจรดู แล้วค่อยรู้สึกสบายใจขึ้น

...ยาไม่ได้มีปัญหาอะไร

หลังซู่อวี่นคืนชีพแล้ว แต่ไม่ได้ตื่นขึ้นมาเร็วขนาดนั้น

แต่ฉู่มู่อวี่นกลับไม่ได้ต้องการให้เขาตื่นขึ้นมา

คาถาตัวตายตัวแทนก่อนหน้านี้ ฉู่มู่อวี่นจงใจรวบรวม ปรนิธานของคนนับหมื่น ใส่ไว้ในร่างกายของหลังซู่อวี่นเรียบร้อยแล้ว

ถึงอย่างไรหลังซู่อวี่นก็เป็นเจ้าสำนักของสำนักหลังอวี่นมาหลายร้อยปี ทุกวันนี้ก็ยังมิชนรุ่นหลังของสำนักหลังอวี่นคอยเซ่นไหว้บ้ำยวิญญาณของเขา ดังนั้นปรนิธานนี้จึงยังคงอยู่ไม่หายไปไหน

ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องให้ร่างที่สอดคล้องกันนี้ออกไปข้างนอก

ให้เขาอยู่ในค่ายกล ไม่เพียงสามารถปลดปล่อยหลังเสวียน ยังสามารถปลดปล่อยภาระหน้าที่ของผู้พิทักษ์สุสาน

ถ้าเป็นแบบนี้ หลังมู่ก็จะสามารถตายได้สักที

ทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่น หลังจากหลังซู่อวี่นมีสัญญาชีพ ฉู่มู่อวี่นก็ขยับนิ้วเล็กน้อย แล้วเวลาที่ควบคุมถ้าแห่งนี้ก็ถูกทำลายลง หินขนาดใหญ่พังทลายลงมา เกิดเสียงดังขึ้น พื้นที่ทั้งหมดเริ่มร่วงลงมาอย่างรวดเร็ว

ทั้งสามคนที่อยู่ตรงนั้นยืนอยู่บนมุมทั้งสามพอดี

ฉู่มู่อวี่นอยู่ด้านบน จวินมั่วอยู่ด้านซ้าย เย่เจี้ยนหนานอยู่ด้านขวา

ตอนที่พื้นที่ถล่มลงมา ทั้งสามคนกลับมีสีหน้าสงบนิ่ง ไม่มีใครเผยสีหน้า

แปลกใจออกมาเลย

เมื่อเห็นเหตุการณ์นี้ ฉู่มู่อวี่นก็พอใจเรื่องราวทั้งหมดแล้ว

เพียงแค่เป้าหมายของเขาบรรลุแล้ว

หลังซู่อวี่นนอนอยู่ด้านล่างของใจกลางค่ายกล โครงสร้างสองชั้นนี้ฉู่มู่อวี่นเป็นคนตั้งใจสร้างขึ้นมาเอง

หลังจากกระตุ้นค่ายกล ตำแหน่งก็จะแม่นยำพอดีไม่มีคลาดเคลื่อน
จุ่มู่อวินตอบสนองอย่างรวดเร็ว ตอนที่หลังซู่วินกำลังจะร่วงลงมา เขาก็ดึงหลังเสวียนออกมา ช่วงเวลานั้น หลังซู่วินก็ถูกกดให้อยู่ใจกลางของค่ายกล
เนื่องจากรวดเร็วว่องไวมาก ค่ายกลด้านล่างจึงไม่ถูกรบกวน เหมือน
ผิวทะเลสาบที่ถูกลมพัดเบาๆ เท่านั้น หลังจากเกิดคลื่นก็ค่อยๆ สงบลง
ในตอนนั้นเองที่ชายผมแดงลืมตาขึ้นมา
ริมฝีปากบางของจุ่มู่อวินยกขึ้น เขากำลังจะเดินไป แต่ทันใดนั้นก็กลับถูก
คนดึงข้อมือไว้

จวินมั่วสงบนิ่งอย่างที่สุดมาตลอด แต่ก็เหมือนกับทะเลในฤดูหนาว
ผิวทะเลสีฟ้าปกคลุมคลื่นลูกใหญ่เอาไว้ด้านล่าง

“อามู่่”

จุ่มู่อวินไม่ได้พูดอะไร แต่หันไปมองเขา

จวินมั่วสบตากับอีกฝ่าย ทันใดนั้นริมฝีปากบางก็ยกขึ้น แล้วค่อยๆ เหย
รอยยิ้มอันแสนงดงามออกมา แววตาของเขาเต็มไปด้วยความอ่อนโยน “พูดอะไร
หน่อยสิ ขอแค่เจ้าพูดออกมา ข้าจะเชื่อเจ้าหมดทุกอย่าง”